

Đoạn Hồng Trần

Contents

Đoạn Hồng Trần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Bát Giới Thiên	4
4. Chương 4: Sa Tăng Thiên	5
5. Chương 5: Ngộ Không Và Quan Âm	7
6. Chương 6: Kim Thiền Tử Thiên	8
7. Chương 7: Ngưu Ma Vương Thiên	9
8. Chương 8	15

Đoạn Hồng Trần

Giới thiệu

Biên tập: CandyPhật viết: “Ngoái đầu nhìn lại năm trăm lần mới đổi lấy kiếp này gặp thoáng qua. ”Hồng trần nghìn tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-hong-tran>

1. Chương 1

Núi, đơn độc mà chót vót, mây mù mệnh mang. Trong mệnh mang có cỏ xanh nắng rọi, chim hót trùng nhiều.

Ngộ Không nói: “Ngọn núi này như dao vót, cây cối hoang vu, nhất định có yêu quái.”

Bát Giới nói: “Tiên sơn mây mờ, nhất định có tiên nữ.”

Sa Tăng và Bạch Long đều im lặng không nói.

Ta ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao vút như thanh gươm, chấp tay vái, phật sinh ra từ tâm.

Một trăm năm, hai trăm năm... Rồi năm trăm năm.

Ta vẫn là Kim Thiền Tử,[1] hấn vẫn là Tề Thiên.

Như Lai vong tình khí ái, Quan Âm thương xót nhân gian.

Chín chín tám mốt, cuối cùng công sức viên mãn.

Ngộ Không vọt lên, Cân đầu vân bay về phía ta. Cặp mắt hổ phách cung kính nhún nhường, thân ảnh màu vàng khom xuống, nói: “Sư phụ, đừng rời khỏi nơi này. Lão Tôn đi rồi về ngay.”

Cân đầu vân, một lần mười vạn tám ngàn dặm. Vẫn cách Nam Hải quá xa.

Không dưới trăm lần ta tự nói với chính mình, hẳn là Ngộ Không, không phải Tề Thiên.

Tề Thiên, Tề Thiên, đã chết từ năm trăm năm trước.

Không phải vong tình khí ái, không phải thương xót nhân gian, là biến mất không thấy.

Thiên Bồng nguyên soái, Quyển Liêm tướng quân, Tiểu Bạch Long.

Vì sao chỉ có ta, Kim Thiên Tử, nhớ rõ Tề Thiên năm đó?

Nữ yêu nói: “Sư phụ, thiếp thân ở cách đây không xa.”

Bát Giới nói: “Tỷ tỷ, ta đưa tỷ về nhà.”

Sa Tăng nói: “Trong núi hoang vu, sao lại xuất hiện nữ thí chủ?”

Bạch mã cúi đầu, đào lên một đồng đất.

Ta chỉ khép hờ hai mắt, khom người hỏi: “Nữ thí chủ, có thể cho chúng ta tá túc không?”

Nữ yêu dịu dàng mỉm cười, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Bát giới nói: “Ý của sư phụ rất hay!”

Sa Tăng nói: “Đại sư huynh đã dặn dò!”

Ta quay lại hỏi: “Thiên Bồng, Quyển Liêm, có nhớ Tề Thiên không?”

Bát Giới, Sa Tăng đều ngơ ngác, hỏi lại: “Ai là Thiên Bồng? Ai là Quyển Liêm? Ai lại là Tề Thiên?”

Nữ yêu đột nhiên lão đảo, trên mặt vui buồn không rõ.

Thì ra nàng cũng biết Tề Thiên.

Nhà tranh rào trúc, mỹ nhân thôn quê.

Khói bếp lượn lờ, tay trắng nấu canh, nhỏ xinh mộc mạc, suối chảy róc rách.

Bàn gỗ ghề mây, đèn dầu tranh cuốn.

Nữ yêu nói, sư phụ trông rất ngon miệng.

Ta không sợ, còn mỉm cười hỏi: “Người cần gì tự làm khổ mình? Ngộ Không đã không còn là Tề Thiên ngày xưa.”

Nữ yêu chấn động, vài giọt nước mắt long lanh chảy xuống từ gương mặt xinh đẹp, cặp mắt rưng rưng, quỳ xuống trước mặt ta.

“Kim Thiên Tử pháp nhãn ngàn vạn. Tiểu nữ vốn là bàn đào thụ tiên, chỉ vì năm trăm năm trước tình cờ gặp mặt, trở thành thương hải tang điền,[2] trọn đời vĩnh viễn.”

Tơ hồng nối sai, vướng mắc trăm năm.

Năm trăm năm trước trong bàn đào viên, bàn đào nữ tiên đem lòng ái mộ thiếu niên hăng hái mặc sắc áo đào.

Thiếu niên nhẹ nhàng nhảy lên cành mềm của nàng, ngọn cây của nàng, khiến cho trái tim thiếu nữ đập nhanh suýt nhảy ra khỏi ngực.

Thiếu niên sáng khoái cười, động tác lại rất nhẹ nhàng. Bể xuống một quả đào nàng kết trái, thích thú ăn.

Tâm hồn bàn đào nữ tiên xao động, thoát đã trăm năm.

Nữ tiên tóc rối chân trần, tiếng khóc không ngớt, giọng nói khàn khàn: “Ngộ Không, Ngộ Không, chỉ cầu một lần có duyên gặp mặt.”

Ta than nữ tiên rất si, lại tự hỏi làm sao mới có thể vong tình khí ái, rời lệ cắt đứt tơ tình?
Lúc ta hoàn hồn, hai mắt nữ tiên đã ứ máu, hung tướng sát nhân, đầu ngón tay hiện sắc xanh óng ánh.
Chợt nghe một tiếng thét lớn, gậy Kim Cô hạ xuống, giai nhân mất hồn.
Nữ tiên trừng mắt đỏ máu, mỉm cười hạnh phúc.
Ngộ Không, Ngộ Không, chỉ cầu một lần có duyên gặp mặt.
Ta quay đầu, thấy gương mặt Ngộ Không dưới vòng Kim Cô, mặt mày vẫn hăng hái như trước, mũi nhọn môi mỏng. Nhưng con mắt ánh lên màu hổ phách chỉ còn một khoảng lãnh tình.
Ít nhất, ta vẫn nhớ rõ Tề Thiên khi xưa.

2. Chương 2

Một đường vội vàng. Cầu đã đi ngang, núi cũng vượt.
Một nơi Nam Hải, một chốn Tây Thiên, rốt cuộc có xa lắm không?
Tề Thiên năm trăm năm trước, Ngộ Không năm trăm năm sau.
Là Ngũ Chỉ sơn cắt đứt muôn vạn hồng trần.
Quan Âm nói, Kim Thiền Tử, ta dẫn người đi gặp Tề Thiên.
Bên dưới Ngũ Chỉ sơn, thiếu niên hấp hối.
Gương mặt Quan Âm thanh lãnh như sen, cặp mắt lá liễu, giữa lông mày có một dấu chu sa đỏ thẫm như máu.
Thì ra người đã không còn yêu Tề Thiên.
Áo trắng phiêu diêu, man mác chúng sinh. Người muốn ta yêu Tề Thiên thế nào?
Dưới Ngũ Chỉ sơn, Quan Âm lệ rơi thành máu.
Giữa Nam Hải mờ mịt, Tử Trúc Lâm mệnh mông chỉ còn lại thương xót nhân gian.
Vẫn nhớ tên thạch hầu bướng bỉnh kia.
Quan Âm nam sinh nữ tướng, khuôn mặt tựa đài sen.
“Tỷ tỷ trông giống hết một đóa bạch liên.”
“Con khi vô lễ! Quan Âm là nam thân.”
Quan Âm khẽ cười, muôn vàn đóa sen nở rộ.
Vừa nhắm mắt, đã là năm trăm năm.
Ngộ Không mở mắt, ta không còn nhìn thấy Tề Thiên.
Tiếp theo là Thiên Bồng, Quyển Liêm.
Không ai nhớ rõ Tề Thiên.
Ta mang theo trí nhớ của Kim Thiền Tử, năm này qua năm khác.
Thường nhớ tới Cực Lạc điện, bạch sam thanh lãnh, niêm hoa mỉm cười,[3] chúng sinh điên đảo.
Vong tình khí ái, phong ấn Tề Thiên.
Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ.[4]

Mà ta, chính là Kim Thiên Tử trong tấm áo trắng hư ảo.

Như Lai duỗi tay ngọc nói, Kim Thiên Tử, ngươi và Tề Thiên xuống phạm giới nổi tiếp duyên thầy trò đi. Ta yên lặng chấp tay.

Như Lai, Như Lai, khi nào ta và ngươi nổi tiếp tiền duyên?

Ngươi muốn ta lên trời, ta quyết không xuống đất. Ngươi muốn ta trần trở hồng trần, ta cũng quyết không hai lời.

Chỉ nguyện đời đời kiếp kiếp nhớ được nụ cười niêm hoa, chúng sinh diên đảo.

Sau đó ta gặp Tề Thiên, Thiên Bồng và Quyển Liêm.

Duy nhất Kim Thiên Tử, chưa từng vong xuyên.[5]

[1] Chính là Đường Tam Tạng. Tương truyền Đường Tam Tạng là đệ tử thứ hai của Như Lai, sau bị biếm xuống hạ giới thập thế luân hồi.

[2] Cuộc đời bể dâu, thay đổi lớn lao trong đời.

[3] Nguyên văn là “Niêm hoa nhất tiếu”, còn cách nói khác là “Niêm hoa vi tiếu”, cầm hoa mỉm cười, trích từ một giai thoại Thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật đưa cành hoa lên, tôn giả Ca Diếp mỉm cười.

[4] Hình dung con người thay đổi thất thường hoặc giỏi về mảnh khỏe.

[5] Tên một con sông ở âm phủ, linh hồn vượt qua nó có thể vào âm phủ và được luân hồi. Vong xuyên hà có vong xuyên thủy, uống vào sẽ quên hết thấy kỷ ức kiếp trước.

3. Chương 3: Bát Giới Thiên

Chốn nhân gian huyền ảo, người đến người đi, rộn ràng nhộn nhịp.

Từ Tây Trúc đến Tây Thiên, còn xa lắm không.

Khi nàng mỉm cười, một tên bắn rơi pháp mạo[1] của ta, ta đã biết, nàng là Thỏ Ngọc tiểu tiên.

Nàng làm nũng, nàng giả bộ, nàng nói đời đời kiếp kiếp muốn được ở bên ta.

Song ta lại chưa chất cười, vì sao ta luôn nhìn thấu được mọi chuyện?

Ta nói, Thỏ Ngọc, trong mắt nàng chỉ có Thiên Bồng, cần gì phải lừa gạt bản thân?

Thỏ Ngọc rơi lệ trong suốt, siết áo mím môi.

Nàng nói, năm trăm năm trước.

Thiên Bồng thân cao dáng ngọc, thanh sam lỗi lạc.

Ngô Cương[2] anh dũng uy vũ, phong thái hiên ngang.

Thỏ Ngọc nhỏ bé trong cung Quảng Hàn thầm yêu Thiên Bồng thượng tiên nho nhã tiêu sái. Trong mắt Thiên Bồng lại chỉ có Ngô Cương.

Áo đỏ hào hùng, thanh sam như vẽ, khiến người khác không khỏi ao ước.

Thỏ Ngọc sinh lòng đổ kỵ, hãm hại Thiên Bồng.

Đùa giỡn Hằng Nga, tội danh là vậy.

Ngọc Đế giận dữ, phạt biếm[3] nhân gian.

Bát Giới không còn là Thiên Bồng.

Tiêu sái trần thế giai công tử đã thành vĩnh viễn.

Chỉ còn lại Ngô Cương, ngày qua ngày, năm qua năm, tại cung Quảng Hàn, dưới tàng quế hoa si ngốc chờ đợi. Không ngừng chặt cây quế, không ngừng tháo gỡ tơ tình vướng mắc.

Đã không còn Thiên Bồng phong thần tuần lã, đã không còn thời khắc nâng chén cùng say.

Thế gian chỉ có một Bát Giới, tham lam, mắt hí.

Ta chấp tay hành lễ, mắt khép từ bi.

Ta nói, Thỏ Ngọc, Thỏ Ngọc, Bát Giới kiếp này là Thiên Bồng thượng tiên kiếp trước.

Thỏ Ngọc ngẩng đầu, kinh ngạc muôn phần.

Ta nói, Thỏ Ngọc, nàng có thể yêu Thiên Bồng của hiện tại sao?

Thoắt đã năm trăm năm, thiên thượng nhân gian.

Rốt cuộc trò đuổi bắt mãi mãi không ngừng này là của ai với ai?

Khi Ngộ Không không phải Tề Thiên, Thiên Bồng thành Bát Giới.

Thế gian khắc khoải, hồng trần ngàn trượng.

Thỏ Ngọc, Thỏ Ngọc, nàng biết sai chưa?

Thỏ ngọc quỳ xuống đất, váy dài rủ thướt tha.

Nàng ôm mặt nước nở, ân hận làm sai.

Ta biết, kiếp này Bát Giới chỉ thích mỹ nữ mặc đồ đỏ.

Ta cũng biết, Cao gia tiểu thư kia, có gương mặt lơ mờ ẩn hiện nét uy vũ của Ngô Cương.

Đêm dài đi vào mộng của ta, ta mộng thấy thiên cung, trong cung Quảng Hàn, dưới tàng quế hoa. Một thân áo đỏ hào hùng, một bóng thanh sam như mực, nâng chén cùng say.

Đợi khi người trở về, cùng uống rượu trường sinh.

4. Chương 4: Sa Tăng Thiên

Gặp Sa Tăng, là lúc ở bờ sông Lưu Sa.

Hắn mắt hổ, râu quai nón, quần áo tả tơi.

Lưu Ly đăng võ, anh hùng mặt lộ.

Ta suýt chút nữa không nhận ra hắn, Quyển Liêm tướng quân.

Áo choàng đỏ tía, hai mắt như điện, cưỡi ngựa tung bay, thiện xạ bách trúng.[4]

Từng là truyền kỳ trên Thiên Cung, thống lĩnh thiên quân, chỉ huy binh định. Nay lại áo rách quần manh, khuôn mặt tiêu tụy.

Chỉ còn cặp mắt hổ kia, dường như vẫn mang cảm giác quen thuộc.

Mỹ nhân về già, anh hùng mặt lộ.

Sông Lưu Sa cuộn cuộn sóng vàng không dứt, cũng chẳng cuốn nổi cõi lòng đau xót bi thương.

Quá yêu một người, chính là vạn kiếp bất phục.[5]

Ta đến gần, hỏi hắn, người là ai?

Sa Tăng mờ mịt nhìn ta, ánh mắt trống rỗng.

Ta mở tờ giấy tuyên thành, thấm chu sa, nhẹ nhàng nhắc bút, phác họa một người tiên phong đạo cốt, mặt như quan ngọc.

Ánh mắt Sa Tăng phút chốc sáng ngời, chỉ vào bức vẽ, ú ớ kêu la.

Ta xé tờ giấy, tung lên trời.

Sa Tăng nhảy theo bắt lấy, nó đã hóa thành mảnh vụn.

Mắt hổ như khóc như giận, hai tay giơ ra, siết cổ ta.

Ta cười nhẹ, muốn nói với hắn, cần gì làm khổ mình? Lưu Ly chẳng chỉ là một cái cớ. Y đã có ý giết người từ lâu, nếu không phải Vương Mẫu mềm lòng.

Giây tiếp theo, Sa Tăng bị Ngộ Không đánh bất tỉnh.

Ngộ Không cầm Kim Cô bổng hỏi ta, người trong bức họa là ai?

Ta khẽ than một tiếng, là Ngọc Đế.

Quyển Liêm tướng quân vốn là một người chất phác hương dã. Bởi vì kinh hồng thoáng nhìn, bèn quyết chí vì y canh giữ bốn phương yên ổn.

Vì y thành tiên, vì y dọa trần gian.

Chỉ đổi lấy để vương thường tình, lòng quân khó dò.

Công lao uy chấn, xương cốt mục tàn.

Bên sông Lưu Sa, yêu quái kia ngốc nghếch loạn trí, chỉ nhớ rõ một người, Ngọc Đế trong điện Cửu Thiên Linh Tiêu.

Ta cúi đầu trước Quan Âm, xin Bồ Tát giúp Quyển Liêm quên đi.

Quan Âm liên dung^[6] trong trẻo, mắt phượng hồ hững vô tình khép lại, khi mở ra, Quyển Liêm đã là Sa Tăng.

Quên mất chuyện trước kia, nhưng đáy lòng son sắt vẫn không đổi.

Lòng ta chưa chất, Ngọc Đế, Ngọc Đế, sao người nữ xuống tay.

Cửu Liên ngày xưa, Sa Tăng bây giờ, không yêu nhưng có tình.

Chỉ còn tình huynh đệ, tình thầy trò.

Cõi lòng cô quạnh khuyết đi một phần.

Thứ đã quên chính là tình yêu khắc cốt ghi tâm nhất...

[1] Mũ đội của nhà sư.

[2] Học trò của Hậu Nghệ, vì tu tiên có lỗi nên bị phạt chặt quế trên cung trăng.

[3] Một hình phạt, ngày xưa thường chỉ giáng chức các quan.

[4] Nguyên văn là “bách bộ xuyên dương”, cách xa một trăm bước vẫn bắn trúng lá dương liễu. Hình dung tên pháp hoặc thương pháp rất cao minh.

[5] Muôn đời không được siêu sinh, vĩnh viễn bị đày đọa.

[6] Dung mạo như hoa sen.

5. Chương 5: Ngộ Không Và Quan Âm

Đêm hôm đó, ánh trăng trong trẻo, bóng trúc tầng tầng.

Hoang sơ miếu đổ, thầy trò bốn người.

Ta lại mộng Tề Thiên. Áo choàng màu đen, áo giáp bằng vàng, tiếng cười lạnh lạnh, bề ngỗ[1] thiên hạ.

Đó mới là Tề Thiên chân chính, hần kiêu ngạo đứng trên đỉnh núi, áo quần phất phới, khí phách ngợp trời.

Hắn nói, ta chường mắt trời, ta phản thiên đình. Ta chường mắt đất, ta nháo địa phủ. Ta chường mắt Ngọc Đế, ta đánh điện Linh Tiêu!

Cờ quạt vô số, chiêng trống vang rền, một người kiệt xuất đứng giữa trời đất.

Gậy Kim Cô vung lên, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Mười vạn thiên binh, tứ đại ma tướng, Càn Khôn Na Tra, Bảo Tháp Lý Tĩnh. Ai cũng không ngăn được bước Tề Thiên.

Điện Linh Tiêu náo loạn, chẳng mấy chốc, Ngọc Đế rút kim quan, ngã phịch xuống đất.

Tề Thiên cầm gậy Kim Cô, chỉ thẳng Ngọc Đế, gầm từng tiếng: “Liên Sinh của ta ở đâu?”

Ngọc Đế cười nhẹ, đầy vẻ khinh thường, đáp lại: “Trên đời chỉ có Quan Âm, đâu ra Liên Sinh?”

Tề Thiên chấn động, lập tức kéo lấy y phục của Ngọc Đế, gào lên: “Trả Liên Sinh cho ta, trả Liên Sinh cho ta!” Giọng nói dần khàn đục.

Ngọc Đế cười lạnh: “Người không quay đầu lại xem, Liên Sinh đang ở đâu?”

Một người áo trắng thanh lãnh, mày liễu mặt sen, môi đỏ răng trắng. Không nhiễm khói lửa chốn nhân gian.

Tề Thiên quay đầu, Liên Sinh của hắn đã thành Phật.

Nhớ ngày gặp nhau ở Tử Trúc Lâm, thiếu niên bướng bỉnh, giai nhân thanh lãnh.

Thì ra tất cả đều giật mình như mộng. Trong mộng, Tề Thiên vẫn là yêu hầu, Liên Sinh còn chưa thành Phật.

Quan Âm một tay kết ấn, một tay cầm bình. Vẫn như trước, mặt sen soi sáng, tâm sen trong trẻo.

Nhưng mắt dài chỉ còn đại triệt đại ngộ, đại từ đại bi.

Liên Sinh của hắn đã là Nam Hải Quan Thế Âm.

Tề Thiên tiến lên, liên tục thất thanh: “Liên Sinh?”

Mắt hiền của Quan Âm khép lại, nói: “Tề Thiên, ma sinh từ tâm, mau mau dừng tay.”

Tề Thiên ngửa mặt cười lớn, tối tăm trời đất.

Hắn nói, nếu Liên Sinh thành Phật, vậy hãy để Tề Thiên thành Ma.

Ma và Phật, mới có thể quán quít không rời.

Tĩnh mộng, Ngộ Không đang dựa vào Kim Cô ngồi cạnh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, bóng cây trùng điệp. Đường như sâu bên trong có người thanh tịnh tựa liên hoa đang đứng.

Tề Thiên kiếp trước đã bị tước hết khí phách.

Ngộ Không kiếp này đã không còn biết Liên Sinh là ai.

Đôi khi hắn hỏi ta, Nam Hải có xa không?

Có xa không? Một đoạn trần duyên, một lần luân hồi.

Đó là khoảng cách từ nơi này đến Nam Hải.

6. Chương 6: Kim Thiên Tử Thiên

Đường lớn xa xăm, đường Tây Thiên dài đằng đẵng.

Đi ngang qua một nơi, thấy một chú tiểu bị binh lính áp giải.

Chú tiểu áo gai vải thô, thấy bốn người chúng ta, quỳ rạp xuống đất.

Chú tiểu nói: “Thánh tăng, xin cứu sư phụ.”

Một cơn gió nổi lên, cát vàng cuộn cuộn bay đầy trời.

Chú tiểu bị binh lính áp đi, tiếng hô vãn bên tai: “Thánh tăng, xin cứu sư phụ.”

Bất chợt hoảng hốt, rốt cuộc đã bao nhiêu năm?

Một ngàn năm, hai ngàn năm...

Như Lai nói, Kim Thiên, Kim Thiên, khi hoa này nở hết sẽ đến mùa trở hoa.

Ta cúi đầu nhìn, là gốc Đề Mi.

Ta cười nhẹ, Đề Mi nở hết, chỉ còn lại Bỉ Ngạn hoa nở từ kiếp trước.[2]

Bỉ Ngạn hoa, đỏ thắm như đã chết.

Mở thông một đường. Bỏ qua vong xuyên, bỏ qua Nại Hà, nhưng không bỏ nổi tịch mịch của kiếp trước.

Kim Thiên Tử không trải qua vong xuyên, gặp được kiếp sau ở kiếp này.

Kiếp sau của ta, là chú tiểu vải thô áo gai kia.

Thì ra, Kim Thiên Tử cũng sẽ đầu thai.

Tế Trại quốc, Kim Quang tự.

Ngọn đèn lập lòe, trong bảo tháp mạng nhện chẳng đầy.

Ta phủi ít bụi bặm, Ngộ Không cầm đèn, dò đường cho ta.

Nhớ tới lời cầu xin của chú tiểu kia, cùng những hòa thượng bị áp giải.

Ta trông thấy sư phụ của tiểu sa di, tuổi tác đã cao, mặt mày vẫn sắc nét như trước.

Ta kinh ngạc nhìn lão tăng trước mắt.

Mi dài mắt hẹp, hào quang sáng rực.

Y mở mắt, là biển cả mênh mông.

Y nói, nhân gian ngắn ngủi sáu mươi năm, Kim Thiên, cuối cùng ta đã đợi được người.

Ta chao đảo, suýt nữa té ngã.

Ca Diếp,[3] sao lại là người?

Ca Diếp cười khổ, ngày ấy trên đỉnh Linh Sơn, Kim Thiên chỉ nhớ rõ Như Lai, làm sao biết đến Ca Diếp?

Ta bỗng nhiên nhớ ra, Ca Diếp áo trắng phiêu miểu, Như Lai niêm hoa, Ca Diếp khuyh thành cười, chúng sinh điên đảo.[4]

Ca Diếp nói, ở Tây Thiên, người và ta bỏ lỡ một nụ cười. Dưới nhân gian, chúng ta cùng trở lại năm tháng trước đây.

Ca Diếp nhắm mắt, chú tiểu khóc không ngừng.

Nó nói, sư phụ, sư phụ, người đồng ý sẽ đưa con tới Linh Sơn.

Sư phụ, sư phụ, người đã nói Bỉ Ngạn hoa nở.

Sư phụ, sư phụ, đừng bỏ lại con...

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão

Quân hận ta sinh muộn, ta hận quân sinh sớm

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão

Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Ta cách quân chân trời, quân cách ta góc biển

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão

Hóa điệp đi tìm hoa, hàng đêm vương phương thảo

Trong bảo tháp, dưới ngọn đèn, Kim Thiền Tử rơi lệ đầy mặt.

Một lần bỏ lỡ, chính là vĩnh viễn.

Bỉ Ngạn hoa nở ở cội niết bàn, hoa không thấy lá, lá không thấy hoa.

[1] Nhìn bằng nửa con mắt.

[2] Bỉ Ngạn hoa nở ra trước khi quên đi tiền thế – có ý nghĩa là “bi thương nhớ lại” – luôn luôn là loại hoa nở cuối cùng.

[3] Ma Ha Ca Diếp, hay còn gọi là Tôn giả Ca Diếp, đứng đầu Thập Đại Đệ Tử toạ dưới Phật Tổ. Ngài là Đầu-đà (tu khổ hạnh) đệ nhất, được xem là Sơ tổ Thiền Tông Ấn Độ.

[4] Nói đến pháp thoại “Niêm hoa vi tiếu”, đầy đủ là “Thế tôn niêm hoa, Ca Diếp vi tiếu”.

7. Chương 7: Ngưu Ma Vương Thiên

Rất lâu trước kia, ta tên là A Ngưu.

Có lẽ giống như các bậc cha chú, bị giết để cúng tế, hoặc thờ vật nặng kéo xe.

Mọi người nói, Trụ vương bạo ngược.

Ta không hiểu.

Mọi người nói, Lý Tĩnh Triều Ca.[1]

Ta cũng không hiểu.

Ta chỉ là một con trâu.

Một lần nọ, không hiểu xảy ra biến động gì. Ta biết, có người muốn giết ta.

Chỉ là một súc vật, phải chăng nên thuận theo vận mệnh?

Không cam lòng... Không cam lòng...

Ta đá ngã người tới, chạy.
Một con trâu, dù có đi tới đâu, vận mệnh chẳng phải vẫn vậy sao?
Nguyên vọng của ta kỳ thực rất nhỏ, một bó cỏ xanh, một hồ nước trong.
Tuy số mệnh thấp hèn, ta vẫn muốn được sống.
Được sống sống để nhìn bình minh hoàng hôn, vật đổi sao dời, ráng đỏ nhuộm trời.
Có người kêu lớn, mau giết con trâu điên kia!
Đúng vậy, ta điên rồi.
Một con trâu không biết thuận theo số mệnh.
Bất tri bất giác, chạy xa.
Thân thể đau đớn không chịu nổi.
Trong khoảnh khắc, ta tưởng rằng đã tới chân trời góc biển.
Những con sóng bạc đầu vỗ nhẹ đá ngầm.
Cát sỏi dưới chân nhỏ vụn êm ái.
Trong biển lớn là một đứa nhỏ đang tắm.
Hai tay tựa ngó sen, dung nhan như hoa sen.
Phút chốc, ta mê hoặc trong hết thảy cảnh sắc xa lạ này.
Đứa nhỏ kia có tiếng cười trong trẻo dễ nghe, đang nô đùa vô tư thoải mái.
Đột nhiên, sóng biển cuộn cuộn, cuồng long vọt lên từ mặt nước.
Vây bạc chói mắt, cặp sừng sắc nhọn.
Cuồng long cuộn vòng thân, quấn chặt thân thể đứa nhỏ kia.
Khoảnh khắc đó, một sợi dây trong đầu ta chợt đứt đoạn.
Ta nghĩ ta thực sự điên rồi, cứ liều lĩnh xông lên như vậy.
Ta muốn cứu đứa nhỏ.
Y như ánh sáng rực rỡ cuối cùng trong sinh mệnh ta.
Ta muốn bảo vệ thứ tốt đẹp này.
Một con trâu làm sao có thể đấu với rồng?
Một con trâu làm sao xuống được mặt biển cuộn sóng?
Trời đất xoay chuyển, ta chìm vào bóng tối.

Bên tai truyền đến tiếng khóc âm ỉ.
“A Ngưu, A Ngưu, người tỉnh lại...”
Mở mắt, ta thấy đứa nhỏ tựa hoa sen kia.
Y ôm sát cổ của ta.
Hơi nóng và nước mắt đều chạm vào da của ta.
Đứa nhỏ, tên là Na Tra.
Ta nghĩ, cả đời này A Ngưu sẽ chỉ nhớ rõ một cái tên.

Na Tra hay ôm ta, không ngừng thân thiết gọi.

Y gọi, A Ngưu, A Ngưu.

Thỉnh thoảng sẽ nhăn mày nói với ta, phụ thân không thích y.

Nhưng sau đó vẫn cười cười đùa đùa, cười trên lưng ta.

Y nói, A Ngưu, A Ngưu, giá mà người có thể nói chuyện.

Đúng vậy, ta chỉ là một con trâu.

Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, phong hoa tuyết nguyệt.

Ta chỉ là một con trâu có thể nghe thấy người nói chuyện mà thôi.

Đến sau này, ta mới biết được cái gì gọi là sự việc bại lộ.

Na Tra rút gân rồng, thân phạm tội chết.

Ngày đó, Na Tra kéo ta đi, khóc.

Y nói, A Ngưu, A Ngưu, ta không sợ chết. Ta chỉ sợ ta chết rồi, mẫu thân sẽ đau lòng.

Ta há miệng, lại không thể nói được một câu.

Na Tra, nếu được, A Ngưu có thể chết thay người không?

Nghe được tin y tự sát, ta cảm thấy trời đất sụp đổ.

Na Tra, trời xanh suốt vàng, người bảo A Ngưu đi đâu tìm người?

Vong xuyên rồi, người còn nhớ A Ngưu không?

Tình cờ nghe nói, súc vật cũng có thể tu luyện thành tinh, biến được hình người.

Tình cờ nghe nói, nếu có pháp lực, còn có thể lên trời xanh xuống suốt vàng.

Na Tra, nếu có ngày A Ngưu được như vậy, chắc chắn ta sẽ lên trời xanh xuống suốt vàng tìm người.

Cho dù người luân hồi triền miên, ta cũng muốn tìm được người trong muôn vàn chúng sinh.

Nước sông vô hạn, ta chỉ chọn một gáo.[2]

Na Tra, chờ ta.

Những con trâu khác cười ta, một con trâu sao lại mơ tưởng hảo huyền?

Đúng vậy, ta chỉ là một con trâu, lại rất tham lam.

Ta hy vọng có thể biến thành người, nói chuyện với Na Tra.

Còn nữa, có thể tìm được hân...

Đổ máu lần này qua lần khác, tẩu hỏa nhập ma lần này qua lần khác.

Con đường tu hành gian khổ hơn ta nghĩ.

Đến mức ta... trở nên khát máu.

A Ngưu không sợ sét đánh, A Ngưu không sợ trời tru đất diệt.

A Ngưu chỉ sợ người không còn nhận ra ta.

Na Tra...

Lại hôn mê sau khi xé nát một con dê.

Lúc tỉnh lại, trướng lụa thắm đỏ.

Một nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Thiết Phiến công chúa...

Thiết Phiến nói, ta có thể giúp ngươi thành công, ta có thể cho ngươi tất cả. Nhưng ngươi phải trở thành phò mã của ta.

Nàng cười nhạt, tình thế bắt buộc.

Ta thật sự không thể cự tuyệt.

Có điều, lòng của ta không thể chứa nổi nàng.

Ta thật sự có được tất cả, cũng thành gia lập nghiệp.

Ta không còn là A Ngưu. Ta là bá chủ chiếm giữ một phương, Ngưu Ma Vương.

Có một năm, ta gặp Tề Thiên.

Ánh sáng trên người hắn là thứ gì đó ta vĩnh viễn không có được.

Như mặt trời đỏ lửa.

Ta và hắn uống máu ăn thề, huynh đệ tình như tay chân.

Ta nói với Tề Thiên, ta đã đánh mất một thứ rất quan trọng.

Tề Thiên nói, lên trời xanh xuống suối vàng, với hắn không có gì khó.

Xuống địa phủ, sổ sinh tử không có tên Na Tra.

Na Tra, Na Tra, rốt cuộc ngươi đang ở đâu?

Về sau ta mới biết, ta là một gã nông phu bước lầm vào động tiên, hoặc một kẻ chạy trốn ở ẩn cõi bồng lai.

Ngoài Hỏa Diệm sơn, sớm đã thương hải tang điền.

Na Tra trọng sinh hoa sen, đã đứng hàng tiên ban.

Lại một lần luân hồi, trốn không thoát bàn tay của số mệnh.

Năm đó, ta là A Ngưu không biết nói, y là con của Lý Tĩnh Triều Ca.

Bây giờ, ta là yêu nghiệt không chuyện ác nào không làm, y là thần tiên giết yêu trừ ma.

Thật ra, cũng giống như bóng mây, ta đuổi theo ngàn năm, y lại cách ta càng xa.

Tất cả, đều do ta rất khờ khạo...

A Ngưu đã trở thành Ngưu Ma Vương hai tay vấy máu, không từ thủ đoạn.

Na Tra là liên hoa đồng tử thánh khiết, ba đầu sáu tay.

Tất cả đều không thể quay về...

Ta còn nhớ rõ độ ẩm khi được y ôm cổ.

Ta còn nhớ rõ y cười trên tấm lưng vững chắc của ta.

Na Tra...

Đến một năm, Thiết Phiến sinh hài tử cho ta.

Hài tử thích màu đỏ, nhũ danh Hồng Hài Nhi.

Nó thường hay múa trường thương, mặc một cái yếm đỏ tươi, có vài phần giống Na Tra ngày xưa.

Một năm nợ, Hỏa Diệm Sơn dấy lên lửa lớn hừng hực.
Một năm nợ, ta quen hồ ly Ngọc Diện.
Một năm nợ, ta tự cho duyên phận của mình với Thiết Phiến đã hết.
Một năm nợ, hài tử không còn ở bên.
Ta hay ngồi thất thần trước Ngọc Diện.
Hồ ly tiểu yêu tinh kia cười giảo hoạt.
Nàng nói, Ngưu đại ca, đừng tức tẩu tẩu, trở về đi.
Ta lắc đầu, nói, Ngọc Diện, muội không hiểu.
Ngọc Diện cười, lòng Ngưu đại ca dường như đã rời đi, nếu ta là tẩu tẩu đã giận từ lâu.
Sau này, nghe nói hài tử bị bắt, Ngọc Diện bị giết.
Ta không còn là A Ngưu số mệnh bấp bênh. Ta là Ngưu Ma Vương oai phong một cõi.
Nhưng, Ngộ Không thật sự là Tề Thiên sao?
Ta không tin, ta không tin!
Tề Thiên, Liên Sinh của ngươi ở đâu?
Ngộ Không quả thật giống như Tề Thiên, lại không phải Tề Thiên.
Ta phần nợ, Ngọc Diện thiện lương không hại người, sao phải nhận cái chết?
Hòa thượng đến từ Trung thổ kia nói với ta, Ngọc Diện nhất định phải hy sinh vì đường đi Tây Thiên.
Nhưng, ta không hiểu.
Chẳng lẽ tính mạng tiểu yêu chỉ như con kiến, như bụi đất? Giống như trước đây A Ngưu kéo xe hoặc bị bắt giết?
Ta không nghĩ rằng còn có thể gặp được y, Na Tra. Đứa nhỏ ta đã quyết tâm muốn lên thiên đình xuống địa phủ để tìm.
Giữa mây điểm chu sa, sen hồng xung quanh, tường vân thụ khí.
Mà ta dơ bẩn khó dần, mắt đã đỏ quạch.
Tất cả, tới bây giờ vẫn không thay đổi.
Cho dù quỹ đạo vận mệnh có cắt nhau, đến cuối cùng, cũng là một đường bên phải, một đường bên trái mà đi.
A Ngưu và Na Tra, vĩnh viễn không thể đứng ở cùng một thang bậc.
Cho dù ta nghịch thiên tổn mệnh, cũng không mấy may rút ngắn được khoảng cách.
Na Tra...
Dung nhan thương nhớ ngàn năm ngay gần trước mắt.
Thương nhớ ngàn năm, đến khi hội ngộ, lại đau đớn vô chừng.
Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay đeo vòng Càn Khôn.
Quát lớn một tiếng: “Yêu nghiệt! Còn không mau giao quạt ba tiêu ra!”
Na Tra, Na Tra, qua chuyện năm đó, đã không nhận ra ta.
Vòng Càn Khôn đánh lên sừng của ta, trán của ta.
Ta nhớ lại cảm giác khi xưa.

Na Tra ôm ta, nói, A Ngưu, A Ngưu.
Hỏa Tiễn Thương làm rách da ta.
Ta lại thấy được dung nhan như sen ở trong lòng yên giấc.
Tim, vỡ một lần, rồi nứt một lần.
Na Tra, trước khi ngơ lơ biếm mắt, sau khi ngơ lơ xuất hiện.
Xin ngơ lơ hãy dùng hai bàn tay thánh khiết đánh chết con trâu dơ bẩn này đi.
Máu, nồng đậm như lúc đầu.
Tầm nhìn của ta mơ hồ.
Chợt nghe thấy một tiếng xé ruột xé gan: “Dừng tay!”
Rền rĩ như đổ quỳên khóc ra máu.[3]
Thân thể ngàn vàng của Thiết Phiến khuy xuống, hai tay dâng lên quạt ba tiêu.
Thiết Phiến, Thiết Phiến, vì sao phải vậy?
Ta là con trâu ngu ngốc, là trượng phu không hiểu phong tình.
Nàng là công chúa cao quý, mười ngón không dính nước mùa xuân.[4]
Thiết Phiến lệ trong rơi đầy, cắn môi dập đầu.
“Đây là quạt ba tiêu, xin tha cho phu quân ta.”
Thiết Phiến, ta phụ nàng rất nhiều.
Phương Tây dường như có thụy vân[5] bay đến, một người bạch sam thanh lãnh, lông mày lá liễu. Chân đạp tòa sen, tay cầm tịnh bình.
Mắt mở đại từ đại bi.
Liên Sinh! Vì sao là Liên Sinh?
Quay đầu nhìn Ngộ Không, y sam màu đào vẫn chói lọi như trước.
Nhưng trong mắt không còn ngập tràn ánh sáng.
Liên Sinh và Tề Thiên đã thành người lạ...
Vậy A Ngưu và Na Tra là gì?
Nam Hải đại từ đại bi Quan Thế Âm, thì ra hài tử đã thành tùy tùng của Phật.
Quạt ba tiêu, dập tắt lửa lớn trăm năm ở Hỏa Diệm sơn.
Cũng dập tắt mộng cảnh của A Ngưu.
Nếu có thể, ta muốn một lần trở về Đông Hải, một lần trở về Triều Ca.
Có người nói cho ta biết, trên đời không còn Triều Ca.
Chỉ còn Đông Hải nước xiết gào thét năm từng năm.
Từ nay về sau, trên đời không còn A Ngưu đau khổ truy tìm.
Chỉ còn Ngưu Ma Vương tựa như loài giun dế sống tạm bợ qua ngày.
Na Tra... Chỉ là vong xuyên, ngơ lơ đã không nhận ra ta.
Ta quay đầu, Thiết Phiến đứng gần đó chờ ta.
Trên đời còn có một người, A Ngưu không thể có lỗi với nàng.

Na Tra...

Đợi ngàn năm, tìm ngàn năm, mong ngàn năm.

Không phải lên trời xanh xuống suối vàng.

Không phải hai nơi mờ mịt tìm không thấy.

Là rõ ràng ở ngay trước mắt.

Lại phải nén lệ mà cất bước đi qua.

[1] Triều Ca: Thủ đô của triều Thương.

[2] Nguyên văn là “Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biểu”, ý nói: Trên đời này có ngàn vạn người, nhưng ta chỉ yêu mình người.

[3] Truyền thuyết đồ quỳên ngày đêm khóc than, khóc tới đổ máu, dùng để hình dung bi thương cực độ.

[4] Nguyên văn là “Thập chỉ bất triêm dương xuân thủy”, “Dương xuân thủy” là nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đựng vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình có điều kiện tốt.

[5] Mây tốt lành.

8. Chương 8

Trái ba bước, phải ba bước, ta duỗi móng trước.

Trái ba vòng, phải ba vòng, ta lắc cái đuôi.

Hôm nay, tâm tình khó chịu.

Dường như hần phát hiện ra cảm xúc của ta, cúi người vỗ về bờm ta. Rồi lại bắt đầu lắc nhai liên tục.

Hòa thượng bà thím!

Hòa thượng ẻo lả!

Ta âm thầm mắng mỏ, nếu như ta còn là tam thái tử...

Ầy!

Thở dài, không muốn nhắc lại chuyện cũ!

Nốt một lần nữa.

Hòa thượng lòng dạ hẹp hòi!

Ta quay đầu nhìn Ngộ Không, hình như hần không thềm để ý.

Nghiêng đầu ngo Bát Giới một chút. Hần! Hần! Hần lại trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi!

Liếc mắt sang Sa Tăng đầu gỗ, mặt vẫn lạnh như quan tài.

Còn người đã lắc nhai liên tục từ sáng sớm khiến ta bực mình kia nữa.

Cuộc đời thực sự nhàm chán...

Đá móng trước, có vẻ ta chẳng còn để ý đến nỗi khuất nhục khi bị người ta cười nữa.

Đông Hải... dường như rất xa xôi.

Thỉnh thoảng cũng nhớ về nơi đó.

Ký ức khi còn trẻ.

Thuở xưa có một nơi gọi là Đông Hải, ở đó có vô số trăn châu và san hô.

Còn có cát trắng sóng biển, binh tôm tướng cua, Long cung lộng lẫy huy hoàng.

Thuở xưa có một lão Long vương, lão có một đứa con tên là Long Tiểu Tam.

Long Tiểu Tam có một người bạn từ nhỏ tên là Tiểu Trùng Tử.

Ai ôi, ta vừa đá phải một cục đá.

Người hỏi ta sau đó thì sao à?

Được thôi, ta sẽ nói cho người!

Long Tiểu Tam và Tiểu Trùng Tử rất thân thiết với nhau.

Tiểu Trùng Tử cực tốt cực tốt với Long Tiểu Tam.

Có một lần, Long Tiểu Tam gặp rắc rối, hần trộm tro cốt thánh của nhà Phật ở Kim Quang tự, Tế Trại quốc.

Lão Long vương giận dữ.

Tiểu Trùng Tử lại nói, thảo dân thân phận thấp hèn, nguyện chịu tội thay cho Tam thái tử.

Lão Long vương gật đầu.

Long Tiểu Tam khóc hết cả nước mắt nước mũi.

Tiểu Trùng Tử, người đi rồi ta phải làm sao bây giờ?

Tiểu Trùng Tử cười cay đắng, hần nói: Tam thiếu gia, đừng tùy hứng nữa. Không có Tiểu Trùng Tử, sẽ không còn ai giải quyết hậu quả thay người.

Tiểu Trùng Tử ra đi, đến một nơi gọi là hồ Bích Ba.

Có người nói nơi đó có một công chúa Long nữ rất xinh đẹp.

Đúng vậy! Tiểu Trùng Tử dám gặp sắc quên bạn.

Long Tiểu Tam rất khó chịu, đau như bị ai bóp nghẹt trái tim.

Lão Long vương nói, như vậy cũng tốt, Cửu Đầu Trùng từ trước đến giờ chưa từng trải qua cuộc sống vui vẻ.

Long Tiểu Tam ngẩng đầu.

Lão Long vương xoa đầu Long Tiểu Tam mà nói, đứa ngốc, các người đều là những đứa ngốc...

Một cơn gió thổi qua, thổi trúng mũi ta khiến nó ngứa ngứa.

Thấy thân thể ta run lên, tên hòa thượng bà thím kia lại cúi xuống an ủi ta!

Người là bà thím chết tiệt! Cẩn thận ta đập người xuống đất bây giờ!

Sau đó của sau đó, Long Tiểu Tam lại gặp phải rắc rối. Cũng chỉ vì phàm ăn.

Ăn tươi một con ngựa trắng.

Thật ra ăn một con ngựa cũng không có gì to tát.

Mẹ ta nói ăn bậy lung tung sẽ bị tiêu chảy.

Ta hít sâu một hơi.

Ừm, bụng không đau.

Thế nhưng... Thế nhưng...

Đều tại cái tên hòa thượng chết tiệt kia!
Lại dám... Lại dám... bắt ta đền cho hấn một con ngựa!
Ngươi là cái đồ hẹp hòi!
Lừa bắt cả Long Tam thái tử ta!
Rõ ràng chỉ là một con ngựa gầy còm mà thôi, không phải thứ gì đặc biệt ngon lành.
Hẹp hòi hẹp hòi!
Hẹp hòi y như Tiểu Trùng Tử!
Tiểu Trùng Tử...
Ngươi có biết ta nhớ ngươi không?
Tiểu Trùng Tử, nước ở hồ Bích Ba có trong veo như ở Đông Hải không?
Trời ở Bích Ba Đám có xanh biếc như ở Đông Hải không?
Nếu không bằng...
Vậy, Tiểu Trùng Tử...
Vì sao ngươi không trở lại?
Lần nào ta cũng đứng trước khối đá ngầm đen to thật to ấy gọi ngươi.
Tiểu Trùng Tử...
Long Tiểu Tam cực kỳ cực kỳ nhớ ngươi.
Tiểu Trùng Tử...
Có phải công chúa Vạn Thánh kia vô cùng xinh đẹp không.
Tiểu Trùng Tử...
Vì sao ngươi không muốn trở về?
Đông Hải, càng đi càng xa, dần dần biến mất trong tầm nhìn của ta.
Con lừa ngốc đáng chết!
Ngươi nghĩ xem, ta đi rồi. Tiểu Trùng Tử trở về không tìm được ta thì sao?
Làm sao bây giờ?
Tiểu Trùng Tử...

Không người nào có thể rộng rãi như Long Tam thái tử.
Từ sau khi biến thành một con ngựa. Ta ăn cỏ nằm đất. Chẳng có gì không tốt cả.
Ai ôi!
Đã là con rận thứ ba mươi rồi!
Ngày đó, cái tên hòa thượng bà thím và con hầu tinh kia lừa bắt long tộc.
Quan Thế Âm đã cho rằng ta sẽ cự tuyệt.
Hừ hừ, khinh thường ta phải không!
Ta đây đường đường là Tam thái tử!
Không phải chỉ làm một con ngựa thôi sao? Ai mà chẳng biết...

Kỳ thực, ta cũng đã đấu tranh.
Nhưng Quan Thế Âm nói với ta sáu chữ.
Tế Trại quốc, hồ Bích Ba.
Tiểu Trùng Tử, người không trở về, Long Tiểu Tam muốn đi tìm người.
Chỉ cần người không quên ta.
Tiểu Trùng Tử...
Đường đi Tây Thiên dang dăng, ta đi cùng một tên hòa thượng đáng chết, đúng là tra tấn rỗng!
Ta ghét nhất những tên ảo lả chết tiệt.
Biến thái! Biến thái!
Từ khi đi qua hồ Bích Ba đã bắt đầu không bình thường, lại còn khóc trên lưng ta.
Người là bà thím chết tiệt!
Người có biết một con ngựa tắm khó như thế nào không?
Này! Này!
Không nên chảy nước mũi lên người ta á!
Tiểu Trùng Tử...
Thực ra như vậy cũng không có gì không tốt.
Người nói đúng, ai cũng sẽ phải lớn lên.
Tiểu Trùng Tử, cho dù có đi tới khi gót chân rướm máu, hay đi trong nắng gió, uống nước đục ăn cỏ úa, Long Tiểu Tam cũng không khóc.
Thật đấy, không lừa người đâu.
Tiểu Trùng Tử...
Tiểu Trùng Tử, khi người ôm Vạn Thánh công chúa vào ngực, Long Tiểu Tam đã rất muốn khóc.
Nhưng, Tiểu Trùng Tử, ta sẽ nghe lời người.
Long Tiểu Tam phải lớn lên, phải kiên cường.
Người hỏi ta, Tây Thiên thỉnh kinh có khổ hay không?
Lòng ta đau xót, suýt chút nữa thì khóc.
Nhưng ta đã học được cách che giấu nội tâm, cười đến vân đạm phong khinh, tỏ ra không quan tâm.
Tiểu Trùng Tử...
Đường đi Tây Thiên có khổ thế nào cũng không bằng nỗi nhớ người quay quắt hằng đêm.
Tiểu Trùng Tử...
Người không trở lại thật rồi...
Tế Trại quốc, Kim Quang tự, tro cốt thánh.
Ta cười mình khi xưa còn trẻ thật quá lông bông.
Ta hận mình khi đó không biết trời cao đất dày.
Tiểu Trùng Tử...
Chính tay ta đã đẩy người ra ngoài.

Là sự tùy hứng của ta đã tạo nên hậu quả ngày hôm nay.

Tiểu Trùng Tử...

Chỉ cần người hạnh phúc.

Bỗng nhiên, có một hạt cát bay vào trong mắt ta

Cặp mắt ta vẫn khô khốc, ngay cả một giọt lệ cũng không có.

Tiểu Trùng Tử...

Người thấy không, ta không khóc.

Nhưng bà thím chết tiết kia càng khóc càng dữ, cuối cùng gục xuống lưng ta không động đậy nữa.

Biến thái chết tiết!

Ngộ Không nhìn ta, sắc mặt trầm xuống vài phần.

Bát Giới mở miệng, gương mặt lỗ mãng hiện lên nét buồn bã.

Sa Tăng bất động như cũ, một khối gỗ không có tình cảm.

Tiểu Trùng Tử... Người đừng gạt ta.

Ta biết người không muốn để ta tìm thấy người, cũng giống như khi chúng ta chơi trốn tìm hồi bé vậy.

Tiểu Trùng Tử...

Đầu người mà Ngộ Không mang đến không phải là của người, đúng không?

Người đùa ta sao? Thật nghịch ngợm.

Tiểu Trùng Tử...

Người nhìn xem, không phải Kim Quang tự lại tỏa hào quang rồi ư?

Tiểu Trùng Tử... Người không chết, đúng không?

Tiểu Trùng Tử...

Không thể trở về Đông Hải nữa, đã không còn tảng đá ngầm đen hời xưa, chỉ còn phụ vương ngày một già nua.

Tiểu Trùng Tử...

Kỳ thực trời Đông Hải không xanh lắm, nước cũng không trong lắm, chỉ có một Long Tiểu Tam cả ngày tùy hứng gây rắc rối.

Nhưng...

Tiểu Trùng Tử...

Ta nhớ người, rất nhớ rất nhớ...

Người trở về được không?

Tiểu Trùng Tử...

Tế Trại quốc, Kim Quang tự.

Tro cốt thánh đã bị trộm từ nhiều năm về trước.

Về sau, con rể của Vạn Thánh Long vương ở hồ Bích Ba, Cửu Đầu Trùng, bị giết để cúng tế cho tự.

Thánh tăng tám lòng từ bi, rơi lệ trước mặt mọi người.

Thuở xưa, có một Long Tiểu Tam và Tiểu Trùng Tử, họ từng nói phải cùng nhau nhìn thủy triều Đông Hải lúc chiều tà, xem hết thương hải tang điền.

Đông Hải, càng đi càng xa...

– Hoàn –

P.S: Vậy là đã hết truyện *~^~* cảm ơn mọi người đã dành thời gian theo dõi và ủng hộ. <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-hong-tran>